

Grigore Şoitu,**Anticulinare**

Lectorului înstăpânit de o sensibilitate poetică în accepţiune clasică nu îi recomandăm cartea lui Grigore Şoitu, *Anticuli-*

104

La primire

nare (Editura Arhipelag, Târgu-Mureş, 1996), reacţia lui la acest gen de versuri noi bănuindu-o ca identificându-se cu vorbele autorului „- bre asta nu se chiamă/ poezie”.

Însă unui cititor nu doar avizat, ba chiar însetat de *nou* (a se înţelege: „senzaţii tari”!), credem că îi va satisface dorinţele-i excentrice. Autorul sfidează nu numai poemul „cuminte” construit, ci şi pe cel modern, post-modern; în fond, poetul sfidează – neposedat de nici un fel de complex – *norma!* Grigore Şoitu „se joacă” atât cu cuvintele, cât şi cu toată gama de atribute ale poemului în genere şi ale post-modernismului în particular. Cuvintele care „fac” poezia sa se regăsesc în stare brută, şocantă, asta înregistrându-se şi-n cazurile (extrem de frecvente) în care autorul nu inventează cuvinte ori le schimbă conotaţia şi denotaţia iniţiale (*sandvişada* – epopee eroicomică fără autor (...); *sendvişrada* – povestitoare a sanvişia-dei; *textualitară* – recoltă (producţie) obţinută în urma demersului agrotextualist; *traducătorul* – începătorul; *urmuzist* – purtător de cuvânt”). La urma urmelor, Şoitu îşi încearcă puterile în a inventa/ inova o întreagă po(i)etică. Nici una din obsesiile tematice ale așa-botezatei „generaţii ‘90” nu respectă „tradiţia”: „ (...) *personajul* gravitează înfometat/ anofelic/ (...)/ nu suferă enumeraţia aglomeraţia (...)”, „ (...) eu sunt realitatea bă realitatea/ palpabilă (...)” nu mai este confundabilă cu o auto-definire a eului auctorial, poezia sa fiind cucerită de real, mai bine zis: invadată de real.

Să nu omitem să semnalăm jocul de-a intertextualitatea, un joc impregnat de ironie şi sarcasm („[...] că n-a găsit în/ zaciū nimic interesant despre/ ştefan agopian şi ce părere/ să aibă despre zadarnică e/ arta fugii dacă e sau nu/ capodopera lui ţepeneag/ pare un roman bun ceva cu o/ sferă rotindu-se împrejurul/ miezului cu textul fix [...]”).

Grigore Şoitu scrie o poezie avangardistă, chiar experimentalistă; versurile sale curg involburat, „mâniat”, realitatea sufocând spaţiul original al poeziei şi transferân-

du-i astfel poemului o încărcătură grotescă. *Anticulinare* deconspiră impresia unui talmeş-balmeş deopotrivă ironic şi grotesc, însă meritoriu, căci nu e chiar floare la ureche să pseudo-desensibilizezi poezia recurgând inspirat la „furca post-modernă”. (I.C.)

Ioana Cistelean ●